

process of borrowing and replacement of loan words by national equivalents; some Arabic and Persian words ejected by the national ones: some archaisms returned to the modern Azerbaijani language. It is emphasized that productivity of morphological way of word-formation is caused by the tendency of replacement of analytical forms by synthetic ones, the most productive affixes are distinguished. The historical excursus during the research is carried out as required.

Key words: *vocabulary, neologism, nationalization, international words, word formation, activity.*

УДК 821.01.00

Аль Хураші М. Б., аспірант

КНЛУ, Київ

ПРОБЛЕМАТИКА КЛАСИФІКАЦІЇ ЙОРДАНСЬКИХ ДІАЛЕКТІВ АРАБСЬКОЇ МОВИ

Стаття присвячена дослідженню мовної ситуації, яка склалася в Йорданії, та екстралінгвістичним чинникам, які мали вплив на формування її діалектів. Наведені та проаналізовані основні наявні підходи до вивчення та класифікації сучасних йорданських діалектів арабської мови.

Ключові слова: *йорданські діалекти, класифікація діалектів, дихотомія, трихотомія, міські діалекти, сільські діалекти, бедуїнські діалекти.*

До XIX ст. в арабістиці майже всі дослідження були присвячені класичній арабській мові. Лише в кінці XIX – на початку XX ст. були опубліковані перші цінні праці європейських арабістів-діалектологів, таких як У. Шпітта (1880), Х. Штуме, М. Гартман, В. Марсе (1902, 1930), К. Наліно, К. Фолерс (1906), Г. Камфмейер, Б. Мейснер, М. Бос'є, У. Гарнер (1925, 1935). Одним із перших у світовій арабістиці усвідомив важливість дослідження народно-розмовних ідіомів відомий український сходознавець А.Ю. Кримський.

У сучасній арабістиці арабські діалекти прийнято класифікувати за двома основними параметрами – територіальним та соціальним. Основу класифікації за географічною ознакою заклав А.Ю. Кримський. За цим параметром сучасні арабські діалекти поділяються на дві великі групи: а) східну (машрикську), яка складається з чотирьох підгруп – месопогамської, аравійської, центрально-арабської і єгипетсько-суданської; б) західну (магрибську, або північно-африканську). До східної групи належать і „острівні” арабські діалекти Середньої Азії [1: 15, 21].

Б.М. Гранде зазначає, що арабські діалекти класифікуються за генеалогічним принципом, тобто за ступенем спорідненості, та наводить таку класифікацію діалектів: а) діалекти Аравійського півострову; б) діалекти Сирії та Месопотамії, в) діалекти Єгипту; г) діалекти Магрибу або „Маврського заходу”, тобто країн Північної Африки і колишньої арабської Європи (діалекти Марокко, Алжиру, Тунісу та Лівії) [2: 42].

Серед спроб класифікувати арабські діалекти можна виділити класифікацію Х. Пальви (1991). Проте вона охоплює переважно Аравійський півострів і лише частково торкається саме йорданських діалектів. Х. Пальва виділяє чотири групи:

1. Північно-східні діалекти: діалекти Неджду, зокрема великих племен Аніза і Саммар. Ця група поділяється на три підгрупи: діалекти Аназі (у т. ч. діалекти Кувейту, Бахрейна (суніти) і країн Перської затоки); діалекти Саммар (у т. ч. деякі з діалектів бедуїнів Іраку) і сиромесопотамські бедуїнські діалекти (у т. ч. бедуїнські діалекти Північного Ізраїля і Йорданії);

2. Південні (західні) діалекти: діалекти Ємену, Хадрамаута і Адена, а також діалекти шіїтської частини Бахрейну – Бахарна;

3. Хіджазькі (західно-аравійські) діалекти: до цієї групи належать бедуїнські діалекти Хіджазу і Тіхами, які залишаються малодослідженими;

4. Північно-західні діалекти: діалекти Негеву і Синаю, а також деяких регіонів на північному заході Саудівської Аравії і діалекти Південної Йорданії (східного узбережжя затоки Акаба), які деякі арабісти відносять до окремої групи [3: 54].

Як вже зазначалося, на сьогодні одночасно з територіальною класифікацією прийнято класифікувати діалекти за соціальною ознакою. Ця класифікація є пізнішим доробком порівняно з територіальною. Вона з'явилася із зародженням соціолінгвістики – відносно молодой науки, та змінюється разом з її розвитком. Зокрема, наразі є загальноприйнятим виділяти діалекти кочового (бедуїнського) типу та діалекти осілого типу, які, у свою чергу, поділяються на діалекти міського та сільського типів.

Йорданські діалекти, як і всі арабські діалекти, є основним засобом спілкування йорданців в усній формі, а іноді і в письмовій. Необхідність наукового дослідження йорданських діалектів викликана низкою причин.

Вивченню йорданських діалектів, їхній класифікації, дослідженню лексичних і фонологічних особливостей, зіставленню з палестинськими діалектами, дослідженню лінгвістичного статусу сучасних йорданських діалектів присвячено низку робіт арабських, європейських та американських сходознавців. Першими, хто звернув увагу на окремі аспекти йорданських діалектів у 20-30-ті рр. XX ст., були Г. Бергштрессер та Ж. Кантіно. Їхні доробки послугували базою для подальших досліджень таких науковців як Х. Пальва, Х. Абдель-Джавад, Р. Клівленд, Я. Сулейман, А. Сакарна та ін. На сьогодні провідним спеціалістом з дослідження діалектів Йорданії є Е. Аль-Вер (Есекський університет). У вітчизняній арабістиці проблематика йорданських діалектів вперше згадується у працях Ю.І. Петрової [4; 8].

Основні складнощі, які виникають при класифікації йорданських діалектів, полягають у тому, що це питання не може бути вирішене на базі лише лінгвістичних даних. Необхідно також враховувати історичні дані, чинник міграції населення, характер соціальних відносин та ін.

Більшість населення сучасної Йорданії, які ідентифікують себе як араби, вважаються нащадками арабських племен, які мігрували до територій Леванту (суч. Сирія, Йорданія, Палестина, Ліван, Ізраїль) після ісламського завоювання цих земель у 637 р. Деякі, можливо, є нащадками гассанідів (корінних арабських племен) або носіїв інших семітських мов (арамейської або ассирійської), які населяли південні райони Леванту напередодні ісламського завоювання. Таким чином, наступність арабської мови в Йорданії зберігалася протягом століть [5: 501].

У 1516 р. територія, яку займає сучасна Йорданія, увійшла до складу Османської імперії, за часів правління султана Селіма I, який завоював Сирію. В її складі вона залишалась до XIX ст. Наприкінці XIX – початку XX ст. 3,5 тис. черкеських і чеченських біженців після російсько-кавказьких війн оселилися в сільській місцевості різних частин Трансйорданії. Наступною групою біженців були близько 4 тис. вірмен, які знайшли притулок в Трансйорданії, здебільшого через втечу від погромів, вчинених проти них у Туреччині після Другої світової війни.

Після розпаду Османської імперії мандат на управління Палестиною з обох берегів річки Йордан отримала Великобританія. У 1921 р. в межах Британського мандата в Палестині було створено залежний від Великобританії емірат Трансйорданія, який отримав близько 3/4 території підмандатної Палестини. 25 травня 1946 р. Трансйорданія отримала незалежність [6: 18].

Йорданія – перша з країн арабського Леванту, в якій був сформований центральний уряд. Протягом багатьох років вона була притулком біженців із багатьох арабських країн, переважно з Сирії та Палестини [7: 59]. Загалом процес міграції палестинського населення до Йорданії можна поділити на три етапи. Перший етап – 1920-1930 рр. У перші десятиліття існування держави багато елітних сімей та інтелігенції з Єрусалима, Хайфи, Наблуса, Дамаска, Бейрута та різних регіонів Йорданії почали з'їжджатися до її столиці; керівні органи створювалися за сирійським або палестинським прикладом. Внаслідок цього націоналістичні кола почали виступати за „йорданізацію” країни [4: 164].

Другий період припадає на 1940-1960-ті рр. Анексія Трансйорданією палестинських територій у 1949 р. призвела до істотних змін у країні – не лише в демографічній ситуації, соціальній структурі, політиці та економіці, але й у мовній ситуації. Палестинське населення почало переїжджати до провідних міст Йорданії – Аммана, Ірбіда, Ель-Карака та Салта. Внаслідок арабо-ізраїльських війн 1948 р. та 1967 р. ще близько 1,5 млн. палестинців іммігрували до Йорданії, влада якої надала біженцям право на отримання громадянства. Якщо мігранти першої хвилі були з аристократії, то більшість мігрантів другої хвилі були вихідцями з сіл.

Третій етап міграцій мав місце в 1991 р., коли Йорданія прийняла депортованих з Кувейту палестинців, внаслідок того, що уряд Палестини підтримав Ірак у ході війни в Перській затоці [8: 87].

Внаслідок Іракської війни з 2003 р. в Йорданії оселилося, за приблизними даними, від 150 до 300 тис. біженців з Іраку, в основному, в м. Амман та Ез-Зарка.

За даними Департаменту статистики Йорданії на 2007 рік, йорданські араби складають лише 35% загальної кількості населення, тоді як близько 55% – емігранти з Палестини, ще 5% – з Сирії та Іраку.

Відповідно, на формування йорданських діалектів значний вплив справляють діалекти іммігрантів. Саме ця специфіка йорданського суспільства становить особливий інтерес для дослідження мовної ситуації.

Йорданський діалект є одним із діалектів Леванту. Деякі сучасні дослідники вважають, що діалект Гашимітського Королівства Йорданія має поділятися щонайменше на три групи, а для більш повної класифікації – на чотири. Поділ на групи здійснюється відповідно до соціального та економічного розшарування в країні, а також на основі її географічних зон. Дослідник М. Савайє вважає, що населення Йорданії можна поділити на три групи: кочові

та напівкочові племена (бедуїни), селяни (*fallāh*) та городяни. Він також доводить, що через високий рівень неписьменності серед населення Трансйорданії на початку ХХ ст., його відносну ізоляцію та відсутність ефективних засобів комунікації, діалекти різних регіонів Трансйорданії мали великий ступінь варіативності. Таким чином, доречно говорити, що всередині кожної з трьох груп виокремились окремі “соціальні” діалекти, кожен з яких має характерні риси. Регіональні діалекти з’явилися також на півночі Йорданії (мухафаза Ір-бід), у центральній частині країни (Салт) та на півдні (Ма’ан, Ель-Карак, Акаба). Соціальні діалекти перетинаються з регіональними, призводячи до формування розмовних ідіомів, які поєднують у собі риси різних груп діалектів [5: 499].

Х. Абдель-Джавад також вказує на трихотомію груп діалектів: міські, сільські та бедуїнські. До сільської групи (*fallāh*) в Аммані він відносить вихідців з сільської місцевості Палестини. Бедуїнів він визначає як представників різних племен, що заселяють території Східного берега річки Йордан та південні частини Палестини. Використана ним термінологія стосується різномірних діалектних груп різних регіонів Йорданії і Палестини, які відрізняються з точки зору якісних характеристик. Адже, як він говорить, добре відомий той факт, що в селах однієї географічної зони можуть співіснувати різні діалекти [9: 195].

Дослідник Р. Клівленд, який одним із перших здійснив спробу класифікації йорданських діалектів (1963 р.), поділяє діалекти Йорданії та Західного берега річки Йордан на чотири групи. В основу класифікації був покладений соціальний, економічний та географічний принципи поділу. Враховуючи в першу чергу варіанти реалізації фонемі “q” та імперфекта дієслова “qāl” („казати”), науковець виділяє наступні групи діалектів: 1) тип “yigāl”; 2) тип “begūl”; 3) тип “bekūl”; 4) тип “be’ūl”.

До першої групи належать передусім діалекти бедуїнів західної та південної пустель Йорданії, а також кочівників, які нещодавно осіли на території Ель-Карака. Ці діалекти в усіх відношеннях можуть вважатися спорідненими з діалектами Аравії, адже вони мають набагато більше спільного з діалектами пустель Неджд та Ель-Хаса, ніж з діалектами узбережжя Леванту. До другої групи входять сільські діалекти південної Палестини та Долини ріки Йордан, діалекти територій на заході цієї долини, а також кочівників, що не увійшли до першої групи. До третьої групи належать діалекти сіл, розташованих біля Єрусалиму та на півночі центральної Палестини. Представники четвертої групи діалектів – мешканці міст, як-от Єрусалим, Дженін та Хеврон [10: 58].

На думку Х. Пальви, стаття Р. Клівленда наводить у стислій формі основні характеристики різних груп діалектів, зокрема тих, якими розмовляють мешканці Західного берега ріки Йордан, але не охоплює діалектів населення решти території Палестини, і тому, як зазначає Пальва, необхідно розширити сферу досліджень. Спираючись на географічний та соціально-економічний аспекти, а також на варіанти реалізації фонемі “q”, імперфекта дієслова “qāl”, лексичні варіанти прислівника “тут” (*hōn*), прислівника “зараз” (*halla*) та заперечення “ma...s”, він пропонує більш детальну класифікацію:

1. Міські палестинські діалекти, що належать до загальних левантійських діалектів міського типу (тип “be’ūl”);

2. Сільські діалекти:

2.1. Галілейські діалекти (старі діалекти Леванту осілого типу). Вони мають спільні риси з діалектами центральної Палестини і Лівану і, таким чином, займають перехідну позицію між ними (тип “biqūl”);

2.2. *Центральні палестинські діалекти* (тип “*bikūl*”);

2.3. *Південні палестинські діалекти* (тип “*biqūl*”);

2.4. *Діалекти північної та центральної Йорданії*, які дуже тісно пов’язані з діалектами селищ регіону Хауран на півдні Сирії. Вони демонструють багато рис, характерних як для сільських осілих, так і для бедуїнських сиро-месопотамських діалектів (тип “*bigūl*”);

2.5. *Діалекти південної Йорданії*, які також являють собою діалекти змішаного типу; значний вплив на цю групу справили бедуїни Аравії (тип “*yigūl*”).

3. Бедуїнські діалекти:

3.1. *Діалекти Негева* відображають деякі риси, характерні для осілих діалектів. Цей факт свідчить про старі тісні зв’язки багатьох місцевих племен з осілим населенням південної Палестини. В цілому діалекти належать до того ж типу, що й діалекти Синаю (тип “*bigūl*”);

3.2. *Діалекти аравійських бедуїнів* значною мірою відрізняються від сиро-месопотамських та північно-аравійських бедуїнських діалектів і являють собою старий місцевий бедуїнський діалект, близький до діалектів Хіджазу (тип “*yigūl*”);

3.3. *Діалекти сирійсько-месопотамських вічварських племен у Йорданії* належать до того ж типу, що й інші вічварські племена в Сирії, Месопотамії та Сирійській пустелі. Вони також відображають багато спільних рис з діалектами Іраку і Перської затоки (тип “*yigūl*”);

3.4. *Діалекти бедуїнів північної Аравії* – у Йорданії ними розмовляють такі племена, як Сірхані, Лазні Саха і Бані Халі. Ця група діалектів належить до племен Саммарі, Аназі та деяких інших племен, які займались розведенням верблюдів; вони не справили впливу на осілі діалекти Палестини та Йорданії (тип “*yigūl*”) [11: 372].

Для кращого розуміння мовної ситуації необхідно звернутися до класифікації, запропонованої Е. Аль-Вер на основі культурного та етнічного розмаїття, а також міграції носіїв інших діалектів до території Йорданії:

1. *Міські діалекти*: використовуються головним чином іммігрантами та їхніми нащадками з Палестини, півдня Сирії, Лівану, Великобританії та інших країн. Це найбільш поширений тип серед йорданських діалектів, оскільки ним спілкуються в столиці – найбільшому мегаполісі країни.

2. *Автохтонний йорданський діалект*: ним розмовляють передусім жителі пустелі – йорданські бедуїни. Діалект містить низку бедуїнських рис та має особливу структуру речення. Він не є поширеним у міських районах і традиційно становить певні труднощі для розуміння його міськими мешканцями.

3. *Іраксько-йорданський діалект*: має спільні з іракським діалектом риси, однак останній має більшу кількість запозичень, а суто іракська лексика та вирази були замінені на йорданські.

4. *Єгипетсько-йорданський діалект*: демонструє спільні риси з діалектом Єгипту з деякими відмінностями, які наближують його до типових конструкцій йорданського діалекту і роблять його більш ефективним для процесу комунікації [12: 504].

Загалом питання діалектної класифікації пов’язане з певними проблемами. З часом відбуваються соціальні та демографічні процеси – виникають села, селища, міста та бедуїнські поселення, кожне з яких може мати різні діалектні особливості і які можуть об’єднуватися в нові соціальні утворення. Сусідні йорданські села мають

власні діалекти і відмінні риси, які визначають приналежність мовця, і внаслідок таких зрушень утворюються нові розмовні ідіоми. При дослідженні питань класифікації постає проблема розмежування цих діалектів. Відповідно, не можна говорити про наявність чітко визначених пасмів ізоглос, аби охарактеризувати кожен групу діалектів, до того ж спільні риси різних груп діалектів наводять на думку про відсутність єдиної діалектної класифікації. Тим не менш, фонологічні, лексичні і морфологічні особливості дозволяють класифікувати йорданські діалекти та ідентифікувати їхніх носіїв на фонетичній основі.

Йорданію можна поділити на окремі географічні та соціально-економічні зони. У кожній зоні використовується не конкретний ідіом, а низка говірок. Ці діалекти, однак, не є винятковими за своїми властивостями; перетин багатьох характерних рис є поширеним для регіональних говірок явищем. У 30-ті роки XIX ст. близько половини населення Йорданії жила в селах і була осілими землеробами; рівень урбанізації тоді був дуже низьким. Тому можна сміливо стверджувати, що мовні відмінності між діалектами Йорданії були дворівневими: сільські та бедуїнські. Як вважає М. Савайє, застосовуючи соціально-економічні та географічні параметри, можна говорити про дихотомію міські vs. сільські діалекти, сільські vs. бедуїнські, “високі” vs. “низькі” тощо [5: 503].

Як вже зазначалося, йорданські діалекти досліджувались передусім на фонетичному рівні, менше робіт було присвячено їхній граматичній системі, а спеціальних досліджень лексичної системи йорданських діалектів досі не існує. На нашу думку, вже давно назріла необхідність залучити до дослідження йорданських діалектів їхній лексичний склад. У лексичній системі сучасних йорданських діалектів, як і на інших мовних рівнях, спостерігаються різні характерні явища залежно від соціолінгвістичних показників, таких як вік, стать, регіональне походження, рівень освіти мовців та ін. Таким чином, необхідно дослідити процеси, які відбуваються в лексичній системі йорданських діалектів з урахуванням мовної ситуації в країні та структури її суспільства (міські vs. сільські та бедуїнські риси, йорданські vs. палестинські риси, старше vs. молоде покоління, чоловіче vs. жіноче мовлення тощо). Проте належність лексики до зазначених груп не виключає ймовірності, що схожі лексичні одиниці можуть належати до словникового складу іншого регіону або групи. Деякі лексичні одиниці є специфічними для сільської місцевості Йорданії, і така ситуація викликає асоціації певних лексичних одиниць з певними соціальними групами і призводить до регіональної ідентифікації. Використання певної частини лексики залежить від віку або покоління – молодше, освічене покоління, як правило, використовує лексичні одиниці відмінно від тих, що використовує старше покоління.

Для наочної демонстрації згаданої вище дихотомії “міські vs. сільські та бедуїнські діалекти” у лексичній системі йорданських діалектів наведемо декілька з виявлених нами пар прикладів:

№	Міські діалекти	Сільські та бедуїнські діалекти	Переклад
1	<i>ma'la'a</i>	<i>ħašūqa</i>	ложка
2	<i>sikkīn</i>	<i>ħōša</i>	ніж
3	<i>ṭabr</i>	<i>farū'a</i>	сокира
4	<i>ṭal'a</i>	<i>faška</i>	пуля

5	<i>imra'a</i>	<i>ḥorqa</i>	жінка
6	<i>'ād</i>	<i>'āwad</i>	повертатись
7	<i>rāḥ</i>	<i>ḥatar</i>	йти

Із наведених прикладів можна зробити висновок, що розбіжність між лексичними одиницями у міських та сільських / бедуїнських діалектах стосується переважно повсякденних та побутових понять. Таким чином, лексика йорданських діалектів є важливою складовою макросистеми діалектів Леванту, а її дослідження може сприяти подальшій розробці класифікації діалектів Йорданії.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Рыбалкин В.С. Арабская лингвистическая традиция: Истоки, творцы, концепции. – К.: Феникс, 2000. – 359 с.
2. Гранде Б.М. Курс арабской грамматики в сравнительно-историческом освещении. – М.: Восточная литература РАН, 2001. – 585 с.
3. Palva, Heikki. Typological problems in the classification of Jordanian dialects. Bedouin or sedentary? // The Middle East viewed from the North. Papers from the first Nordic conference of Middle Eastern Studies / ed. by Bo Utas and Knut S. Vikør. Bergen. 1992. – Uppsala. – P. 53–62.
4. Петрова Ю.І. Амманське койне: шлях до регіональної норми // Polyphonia Orientis: мова, література, історія, релігія. До ювілею В.С. Рибалкіна. Збірник наукових статей. – К.: Інститут сходознавства ім. А.Ю. Кримського НАН України, 2013. – С. 163–178.
5. Sawaie, Mohammed. Jordan // Encyclopedia of Arabic Language and Linguistics. – Leiden: Brill, 2007. – P. 498–505.
6. Betty S. Anderson. Nationalist voices in Jordan: the street and the state. – University of Texas Press, 2005. – 288 p.
7. Al-Wer, Enam. The formation of the dialect of Amman: from chaos to order // Arabic in the city: Issues in dialect contact and language variation / ed. by C. Miller, E. Al-Wer, D. Caubet, J. Watson. – Routledge, 2007. – P. 55–76.
8. Петрова Ю.І. Становлення йорданської діалектної макросистеми // Східний світ. – 2012. – № 2. – С. 85–91.
9. Abdel-Jawad, Hassan. Lexical and Phonological Variation in Spoken Arabic in Amman. – Univ. Microfilms Intern., 1984. – 395 p.
10. Cleveland, Ray. A Classification for the Arabic Dialects of Jordan // Bulletin of the American Schools of Oriental Research, 1963. – P. 56–63.
11. Palva, Heikki. A General classification for the Arabic dialects spoken in Palestine and Transjordan. – Studia Orientalia, 1984. – P. 359–376.
12. Al-Wer, Enam. Jordanian Arabic (Amman) // Encyclopedia of Arabic Language and Linguistics. – Leiden: Brill, 2007. – P. 505–517.

Аль Хураши М.Б., аспирант
КНЛУ, Киев

ПРОБЛЕМА КЛАССИФИКАЦИИ ИОРДАНСКИХ ДИАЛЕКТОВ АРАБСКОГО ЯЗЫКА

Статья посвящена исследованию языковой ситуации, которая сложилась в Иордании, и экстралингвистическим факторам, которые повлияли на формирование ее диалектов. Приведены и проанализированы основные имеющиеся подходы к изучению и классификации современных иорданских диалектов арабского языка.

Ключевые слова: иорданские диалекты, классификация диалектов, дихотомия, трихотомия, городские диалекты, сельские диалекты, бедуинские диалекты.

Al Hurashi V.B., aspirant
KNLU, Kyiv

THE PROBLEM OF CLASSIFICATION OF JORDANIAN DIALECTS OF THE ARABIC LANGUAGE

The article deals with the linguistic situation, that has developed in Jordan, and extralinguistic factors, that influenced the formation of its dialects. It presents and analyzes the main existing approaches to the study and classification of modern Jordanian dialects of Arabic.

Keywords: Jordanian dialects, dialects classification, dichotomy, trichotomy, urban dialects, rural dialects, bedouin dialects.

УДК 811.512.161'276

Телешун К.О., к. філол. н., асист.
КНУ імені Т. Г. Шевченка, Київ

ТЕРМІНОЛОГІЧНА НАСИЧЕНІСТЬ ТЕКСТІВ ТУРЕЦЬКОЇ ФАХОВОЇ МОВИ ТОРГІВЛІ

Статтю присвячено аналізу турецьких фахових текстів торгівлі. Виконано статистичні розрахунки та визначено ступінь насиченості фахових текстів внутрішньофаховою, міжфаховою загальнонауковою та загальноживаною лексикою. Розглянуто критерії розмежування зазначених класів лексики.

Ключові слова: турецька фахова мова торгівлі, функціонування терміну, термінологічна насиченість, загальноживана лексика.

Кожен текст має свої конкретні параметри та містить дискретні одиниці, які знаходяться в певних формально-структурних та семантичних відносинах одна з одною. Для встановлення рівня складності текстів аналізуються конституюючі одиниці текстів та їх лінгвістичні особливості. Функціонування турецьких термінів торгівлі в текстах

© Телешун К.О., 2015